

РЕШЕНИЕ

№ 1706

гр. София, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 21.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **611** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „МАРИУ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], подадена чрез представляващия дружеството А. С. А., срещу РА № 22220320003072-091-001/28.06.2021 г., издаден от Г. М. В. - Н. - орган, възложил ревизията и Ц. К. Х., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1482/24.09.2021 г. на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при ЦУ на НАП, с който са установени задължения за ДДС в размер на 16 683,245 лв. и лихви за просрочие 6 270,62 лева за данъчен период от 01.08.2017 г. до 31.08.2017 г.

Жалбоподателят оспорва начисления за процесния данъчен период ДДС, като излага съображения за незаконосъобразност на акта, поради допуснати процесуални нарушения и неправилно прилагане на материалния закон. Твърди, че в хода на ревизионното и съдебното производство са събрани достатъчно доказателства, които обосновават извод за осъществен ВОД, доколкото са налични всички изискуеми документи по чл. 45 от ППЗДДС. Иска от съда отмяна на РА, като незаконосъобразен. В подкрепа на доводите си към жалбата прилага процесната фактура, ЧМР към нея, фактура № [ЕГН]/16.10.2017 г. за осъществен транспорт от „Красием транс“ ЕООД и касов бон към нея, както и банково извлечение от О. АД относно извършено разплащане по доставката в полза на италианското дружество „MARIU" S.R.L.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. К., поддържа жалбата и моли за

отмяна на РА с присъждане на разноски по делото съгласно представен списък.

Ответникът - директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП не се явява, не се представлява, не излага становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява, не взема становище.

Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Началото на ревизионното производство на „МАРИУ“ ЕООД е поставено със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-222032000 3072- 20-001 от 27.05.2020 г., връчена по електронен път на 08.06.2020 г. /л. 48/, изменена със ЗИЗВР №Р-2220320003072-020-002 от 05.08.2020 г. /л. 43/, ЗИЗВР №Р-2220320003072-020-003 от 03.09.2020 г. /л. 40/, ЗИЗВР №Р-2220320003072-020-004 от 07.10.2020 г./л. 37/, спряно със Заповед №Р-2220320003072-023-001 от 19.10.2020 г. /л. 34/ и възобновено със Заповед №Р-2220320003072-143-001 от 25.02.2021 г. /л. 31/, всички издадени от Г. М. В.-Н. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед №РД-01- 818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП /л. 29, 30/. Ревизията е с обхват определяне на задължения на дружеството за ДДС за периода от 01.12.2014 г. до 31.12.2019 година. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-2220320003072-092-001/08.06.2021 г., връчен на 08.06.2021 г. /л. 49-64/, срещу който не е подадено възражение. Производството е приключило с издаването на РА № Р-2220320003072-091-001/28.06.2021 г. от Г. М. В.-Н. - орган, възложил ревизията и Ц. К. Х. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 09.07.2021 г. /л. 72/.

Предметът на спора в настоящото производство е свързан с доначисления от приходните органи ДДС обоснован с липсата доказана вътреобщностна доставка /ВОД/ на различни видове и количества дрехи по фактура №[ЕИК]/31.08.2017 г., издадена от „Мариу“ ЕООД /доставчик/ на италианското дружество „MARIU" S.R.L., с данъчна основа в размер на 83 416,18 лв. /л. 84/.

С цел изясняване на обстоятелства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното лице, в хода на административното производство са извършени редица процесуални действия, описани в РД, който е неразделна част от РА по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на „КРАСИЕМ ТРАНС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], приключила с протокол за насрещна проверка № П-22000120098072-141-001/30.03.2021 г., като представените документи са взети предвид при определянето на задълженията на дружеството по ЗДДС.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56. ал. 1 от ДОПК на дружеството е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-2220320003072-040-001/30.06.2020 г., като на 29.07.2020 г. са представени изисканите документи. Изпратени са 2 /две/ молби за административно сътрудничество в съответствие с чл. 7 от Регламент (ЕС) 904/2010 до данъчната администрация на Италия, като е получен отговор с референтен номер VAT_ BG_033321_IT_331938_2020_20201016_AF_RI_R.

В получения от италианската администрация отговор по отношение на „MARIU“ S.R.L. с VIN IT04095800233 е посочено, че не е осъществен контакт с

представляващия дружеството, като не може да се установи извършването на сделки между „МАРИУ“ ЕООД и „MARIU“ S.R.L, италианският данъкоплатец не е представил нищо и е непроследим. Също така е отбелязано, че от 2017 г. италианското дружество не подава данъчни декларации, като са налице съмнения за участието му във вероятна измама с ДДС. Не е предоставена информация за адреса, на който са доставени стоките, осчетоводяване и плащане, от кого са закупени и на кого са продадени стоките, наименование и ДДС номер на превозвача, кое лице е извършило транспорта на стоките и за чия сметка е транспорта. В резултат на гореизложеното е прието, че не се установява по безспорен начин транспортът на стоките до Италия, декларирането им в тази държава-членка, поради което е направен извод, че не се доказват условията за ВОД. Предвид горното е прието, че ревизираното лице неправилно е приложило нулева ставка по ЗДДС, тъй като стоките са реализирани на територията на страната, вследствие на което продажбите следва да бъдат обложени с размер на ДДС от 20%. На основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 82, ал. 1 от ЗДДС е начислен ДДС за м. 08.2017 г. в размер на 16 683,245 лв. и лихви за просрочие по реда на чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ в размер на 6 270.62 лв.

Съобразно приложените към административната преписка доказателства, директорът на дирекция “ОДОП” С. е приел за правилни и законосъобразни изводите на органа по приходите. След анализ на представените документи е установил, че по преписката е налице СМР от 18.10.2017 г., а фактура № 680/16.10.2017 г., издадена от превозвач „КРАСИЕМ ТРАНС“ ЕООД е отразена в дневника му за продажби за съответния данъчен период с предмет превоз на стоки от България до Италия, но тази фактура не е отразена в дневниците за покупки на ревизираното дружество. Отделно от горното не са представени доказателства за разплащане по горесцитираната фактура и по СМР от 18.10.2017 г. Доказателства за осчетоводяването, транспортирането и плащането на стоките по фактура №[ЕГН]/31.08.2017 г. не са представени и от италианското дружество, при извършената му проверка от страна на приходната/данъчната администрация на Италия. С оглед обстоятелството, че ревизираното лице не е отразило счетоводно фактури и разходи за транспорт по СМР от 18.10.2017 г., то решаващият орган е приел, че транспортният документ е съставен за целите на ревизията, въз основа на който българското дружество прави опит да обоснове ВОД по фактура №[ЕГН]/31.08.2017 г., а фактът, че ДЗЛ не е осчетоводило разходи за транспорт във връзка с нея обуславя наличието на знание на ревизираното лице, че участва в данъчна измама. С оглед това е прието, че е налице недобросъвестно поведение от страна на ревизираното дружество. В конкретния случай българското дружество не е доказало предаване на стоките, за да може да прехвърли отговорността и риска от транспортирането до държавата на получаването им. Следователно след като продавачът не е прехвърлил собствеността на стоките, то той не е прехвърлил отговорността за изпращане или транспортиране извън държавата на доставчика. В заключение решаващият орган е посочил, че представеният транспортен документ следва да се счита за спорен не само по отношение на неговата истинност, но и на автентичност, по отношение на обстоятелството за съставянето и подписването му от лицата, посочени като изпращач, превозвач и получател. Следователно същият не може да служи като доказателство по смисъла на чл. 53, ал. 2 от ЗДДС във връзка с чл. 45, т. 2, б. „б“ от ППЗДДС за извършването на процесната ВОД. Тези обстоятелства са в подкрепа на извода, че не се доказват предпоставките на ВОД по чл. 7 от ЗДДС, т. е.

липсват доказателства за изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава.

По делото е приета без оспорване административната преписка, както и приложените към жалбата писмени доказателства - фактура № [ЕГН]/16.10.2017 г., издадена от превозвача „КРАСИЕМ ТРАНС“ ЕООД /л. 18/, ведно с касов бон от 17.10.2017 г. за плащане на транспортна услуга на стойност 240 лева /л. 19/; ЧМР касаещо процесната ВОД /л. 20/, Банково извличение от О. АД /л. 21/ относно извършено разплащане по фактура №[ЕГН]/31.08.2017 г.

Прието е и заключението на ССЕ, неоспорено от страните. На основание проверените материали по делото, предоставени справки от жалбоподателя „Мариу“ ЕООД и „Красием Транс“ ЕООД., в съответствие с поставените задачи, вещото лице е дало следното заключение:

1. „Мариу“ ЕООД е декларирало Вътрешнообщностна доставка /ВОД/ към Италиански търговец Mariu S.R.L. В., Италия. Издадо е фактура с № [ЕГН]/31.08.2017 г. Стойността на фактурата е 83 416.17 лв. /42 650,01 евро/. Основанието - облекло.

2. В счетоводството на „Мариу“ ЕООД фактурата е осчетоводена по кредита на сметка 702/2 „Приходи от продажба на стоки“. Дебитирана е сметка 411 „Клиенти“ със сумата 83 416,18 лв.

3. На 26.10.2018 г. е получен превод за 83 252,82 лв., представляващи 42 650,01 евро от Mariu S.R.L. В банковото извличение е записано, че размерът на курса на еврото за деня на О. е 1,952 лева за евро, който е под фиксирания курс на БНБ 1,95583 лв. Съгласно изискванията на СС 21 „Ефекти от промените във валутните курсове“, сделките в чуждестранна валута, с изключение на тези за покупка и продажба на валута, се вписват в левове при първоначалното счетоводно отразяване. Към сумата в чуждестранна валута се прилага централния курс на БНБ към датата на сделката, който за еврото е фиксиран на 1,95583 лв. Когато плащането в чуждестранна валута е наредено по левова банкова сметка, стандартната практика на банките е да извършат служебна покупка на валутата по курс „купува безкасово“ за съответния ден. Този валутен курс по правило е по-нисък от фиксирания курс на БНБ. В резултат от операцията по превалутиране възниква отрицателна курсова разлика. В случая се тя е в размер на 163,36 лв. (83 416,18 - 83 252,82).

4. В счетоводството на „Мариу“ ЕООД плащането по фактурата е осчетоводено по дебита на сметка 503/2 „Разплащателна сметка в лева“. Кредитирана е сметка 411 „Клиенти“ със сумата 83 252,82 лв. Курсовата разлика е осчетоводена по дебита на сметка 624 „Разходи по валутни операции“. Кредитирана е сметка 411 „Клиенти“ със сумата 163,36 лв.

5. Транспортирането на стоката по фактура № [ЕГН]/31.08.2017 г. е извършено от „Красием Транс“ ЕООД. Издадена е фактура № [ЕГН]/16.10.2017 г. на стойност 240.00 лв. с основание извършен транспорт България - Италия с автомобил Е 15 41 КС/Е8688ЕА. Автомобилът е собственост на „Красием Транс“ ЕООД. Дружеството притежава Свидетелство за регистрация на влекач DAF и полуремарке К. от дата 08.01.2007 г.

6. На 01.01.2017 г. „Красием Транс“ ЕООД има лице назначено по трудов договор на длъжност „шофьор товарен автомобил“- Е. И. Н..

7. Фактура № [ЕГН]/16.10.2017 г. е платена в брой. Приложена е фискална касова бележка. В счетоводството на „Мариу“ ЕООД е осчетоводена по дебита на сметка 602/9 „Разходи за външни услуги“. Кредитирана е сметка 401 „Доставчици“ със

сумата 240,00 лв.

Съдът кредитира заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, като обективно и компетентно изготвено, въвеждащо в процеса в необходимата пълнота релевантните за спора факти и обстоятелства, за които са необходими специални знания, кореспондиращо напълно с останалите събрани по делото писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи: Жалбата е депозирана в законоустановения срок от легитимиран субект и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

При извършване на служебната проверката по чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от органа по приходите, възложил ревизията и от ръководителя на ревизията, съобразно правилото на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, и определя задължения за периода, за който е възложена ревизията. Издаден е в изискуемата форма и в съдържанието му са изложени фактическите и правните основания за постановяването му. Публичните вземания са конкретизирани по основание, по размер и по субект. ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани от посочените като техни издатели органи по приходите с квалифициран електронен подпис по чл. 13, ал. 3 от ЗЕДЕП, приравнен на саморъчен, съгласно изричното указание на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕП, като документите са подписани в срока на действие на удостоверение по чл. 24 от ЗЕДЕП, т. е. ревизията е редовно възложена от компетентни органи, а РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК.

С оглед изложеното, Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма. Направените с ревизионния акт установявания кореспондират изцяло с възложените предметни и времеви предели на ревизията. При извършената от съда служебна проверка не са установяват допуснати от органите по приходите съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосноват отмяната на РА единствено на това основание.

При анализа на твърденията на страните и доказателствата по делото, съдът прави извод, че по същество спорът в производството се свежда до материалната законосъобразност на акта и по-конкретно е осъществен ли е ВОД по смисъла на чл. 7 ЗДДС, респ. налице са доказателства по чл. 45, т. 2, б. „б“ от ППЗДДС удостоверяващи реално извършен транспорт от Република България до Италия, за процесната фактура.

Жалбоподателят оспорва материалната законосъобразност на акта, като посочва, че спорната доставка е реално осъществена и е надлежно удостоверена с всички изискуеми по чл. 45 ППЗДДС документи.

Настоящият състав намира за основателни възраженията на ревизираното лице, като в тази връзка съобрази следното:

Съгласно чл. 138, § 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, съдържащ се в глава 4, озаглавена "Освобождавания на вътреобщностни сделки", държавите-членки освобождават доставката на стоки, изпратени или превозени до местоназначение извън съответната им територия, но на територията на Общността, от или за сметка на

продавача или клиента, придобиващ стоките за друго данъчнозадължено лице или за данъчно незадължено юридическо лице, действащо в това си качество в държава-членка, различна от тази, в която е започнало изпращането или превоза на стоката.

Разпоредбата възпроизвежда съдържанието на чл. 28в, част А, буква а) от Шеста директива и е част от преходния режим за облагане на търговията между държавите членки, регламентиран в раздел XVIa от тази директива, чиято цел е да се прехвърлят данъчните приходи в държавата членка, в която се осъществява крайното потребление на доставените стоки - решение от 27.09.2007 г. по дело Teleos и др., С-409/04, т. 36, решение от 27.09.2007 г. по дело Collee, С-146/05, т. 22, решение от 27.09.2007 г. по дело Т. I., С-184/05, т. 22, решение от 22.04.2010 г. по дело X, С-536/08 и С-539/08, решение от 7.12.2010 г. по дело R, С-285/09, т. 37 и решение от 22.09.2012 г. по дело VSTR, С-587/10, т. 27.

Механизмът, създаден с този преходен режим, се състои, от една страна, в освобождаване на извършената чрез вътреобщностно изпращане или вътреобщностен транспорт доставка в държавата членка, от която се изпращат или транспортират стоките, и същевременно допускане на право на приспадане или възстановяване на платения, по получени доставки ДДС в тази държава, а от друга страна, в облагане на вътреобщностното придобиване в държавата членка по пристигане. По този начин механизмът гарантира ясно разграничение на данъчния суверенитет на съответните държави членки (решение по дело R, т. 38) и позволява да се избегне двойното данъчно облагане, а следователно и да се гарантира данъчния неутралитет, присъщ на общата система на ДДС - решение по дело Teleos, т. 25, решение по дело Collee, т. 23 и решение от 22.09.2012 г. по дело VSTR, С-587/10, т. 28.

Съгласно нормата на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС „вътреобщностна доставка на стоки” е доставка на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика, регистрирано по ЗДДС лице или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. За да се приеме, че е реализиран фактическият състав на цитираната норма, следва да са налице следните кумулативни предпоставки: да е осъществена доставка на стоки, доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице към датата на данъчното събитие, съответно получателят по доставката да е регистрирано за целите на ДДС лице в друга държава членка на общността, да е налице възмездност на доставката и стоката да е транспортирана от доставчика или получателя, или за тяхна сметка от територията на страната до територията на друга държава членка. Разпоредбата на чл. 53 от ЗДДС определя вътреобщностните доставки като облагаеми доставки с нулева ставка на данъка.

В ППЗДДС са установени необходимите документи, удостоверяващи наличие на обстоятелства за ВОД. Съгласно чл. 45 на ППЗДДС в приложимата редакция за доказване на вътреобщностна доставка на стоки доставчикът следва да разполага със следните документи: 1. документ за доставката: а) фактура за доставката, в която, когато получателят е регистриран за целите на ДДС в друга държава членка, се посочва идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден от държава членка, под който номер му е извършена доставката; б) протокол по чл. 117, ал. 2 от закона - в случаите на

вътреобщностна доставка по чл. 7, ал. 4 от закона; в) документ по чл. 168, ал. 8 от закона - когато доставчикът е физическо лице, което не е едноличен търговец и не е регистрирано по закона; 2. документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка: а) транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя; в писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име на лицето, предало стоките, и дължостното му качество, име на лицето, получило стоките, и дължостното му качество; б) транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка - когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика.

Според постоянната съдебна практика, освобождаването от ДДС на вътреобщностната доставка на стоки става приложимо само когато правото на разпореждане като собственик със стоката е прехвърлено на получателя на доставката и доставчикът докаже, че тази стока е изпратена или превозена в друга държава членка и че вследствие на това изпращане или превозване стоката е напуснала физически територията на държавата членка на доставката (вж. по-специално решение Teleos и др., C-409/04, EU: C: 2007:548, т. 42)/т. 22, т. 23 и т. 24 от мотивите на Решение на СЕС от 09.10.2014 г. по дело C- 492/13 T./ СЕС подчертава, че Директива 2006/112/ЕО оставя в правомощията на държавите членки да определят условията, при които освобождават ВОД от ДДС, като разпределението на доказателствената тежест в процеса се регулира изцяло от националното право и е в зависимост от обичайната практика, установена за сходни операции /т. 35 - 38 от решение на СЕС от 6.09.2012 г. по дело № C-273/11 и т. 26 - 30 от решение на СЕС от 9.10.2014 г. по дело № C-492/2013 "Траум" ЕООД/.

В решението по дело C-409/04 г. Teleos и др., е уточнено, че вменяването на задължение на ревизираното лице да представи убедително доказателство за физическото напускане на стоките на територията на държавата-членка не гарантира правилното и ясно прилагане на освобождаванията и поставя това лице в положение на несигурност /т. 51/ в нарушение на основния принцип на правото на ЕС на правна сигурност, изискващ нормите да бъдат ясни и точни и прилагането им да е предвидимо за лицата. Спазването на този принцип се постига чрез регламентиране от националните власти на условията за освобождаване, вкл. чрез списък от документи, които следва да се представят на компетентните органи /чл. 45 ППЗДДС/. Не е в противоречие със съюзното право да се изисква от доставчика да вземе всички мерки, които могат разумно да се очакват от него, за да се увери, че осъществяваната от него операция не го довежда до участие в данъчна измама. В случай, че доставчикът е действал добросъвестно и е представил доказателства, установяващи на пръв поглед правото му на освобождаване на дадена ВОД, е недопустимо впоследствие националните органи да го задължат да заплати

ДДС върху тези стоки, когато доказателствата се окажат с невярно съдържание, без да бъде установено участието на споменатия доставчик в данъчната измама /т. 68/. Посочените разяснения на СЕС сочат, че отказ да се признае правото на освобождаване от облагане с ДДС при ВОД е допустим, само когато доставчикът не е изпълнил предвидените от закона задължения в областта на доказването или когато е бил недобросъвестен.

Както всяка доставка на стоки, независимо от това дали е местна доставка или ВОД или В., вътреобщностна доставка като доставка на стоки по смисъла на ЗДДС, е положителен факт от обективната действителност. След като от това жалбоподателят черпи права /прилагането на нулева ставка на данък съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДС/, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи съществуването на този положителен факт.

В процесния случай документите, които следва да са налице с оглед доказване изпращането или транспортирането на стоките до територията на Италия са транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка, тъй като транспортът е извършен от трето лице за сметка на доставчика. В процесния случай ВОД не е призната с аргумент, че не са представени доказателства за разплащане по спорната фактура, както и обстоятелството, че РЛ не е отразило счетоводно фактури и разходи за транспорт по ЧМР от 18.10.2017 г., като е обоснован извод, че липсват доказателства за предаване на стоките от продавача към получателя, поради което не е прехвърлена отговорността за изпращане или транспортиране извън държавата на доставчика, т.е. спорно е наличието на основната предпоставка за признаване на ВОД - преминаване на стоките от територията на РБ до територията на Италия като друга държава-членка на ЕС. Тези изводи на приходните органи са неправилни и се опровергават от представените по делото писмени доказателства, така и от приетото без оспорване от страните заключение на ССЕ.

Безспорно се установява, че процесната доставка е платена от италианското дружество. Разходите за осъществен транспорт от трето лице – „Красием транс“ ЕООД до получателя в Италия са осчетоводени и заплатени от ревизираното дружество. Налице е и транспортен документ – ЧМР от 18.10.2017 г. В тази връзка следва да се подчертае, че превозът на стоки извън страната се подчинява на режима на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), ратифицирана с Указ № 1143 на Държавния съвет от 29.07.1977 г. - ДВ, бр. 61 от 5.08.1977 г. в сила за България от 18.01.1978 г. Съгласно чл. 4 и чл. 9 от Конвенцията договорът за превоз се установява с товарителница. Товарителницата се изготвя в три оригинални екземпляра, подписани от изпращача и от превозвача. Тези подписи могат да бъдат отпечатани или заменени с печатите на изпращача и превозвача, ако това се разрешава от законодателството на страната, в която се изготвя товарителницата. Първият екземпляр се предава на изпращача, вторият придружава стоката, а третият се задържа от превозвача. До доказване на противното товарителницата удостоверява договора за превоз и предаването на стоката на превозвача, съгласно оборимата презумпция на чл. 9 от Конвенцията. Задължителното съдържание на товарителницата е посочено в чл. 6 от Конвенцията. При предаване на стоката на получателя в

клетка 24 се вписват дата и място на предаване на стоката и данни за получателя. Товарителницата (CMR) е частен диспозитивен документ и като такъв се ползва само с формална, но не и с материална доказателствена сила. Следователно, представената CMR не доказва по обвързващ за съда начин, че фактите, отразени в нея са се осъществили по този начин. Същите, като частни свидетелстващи документи, подлежат на преценка съвкупно с останалите събрани доказателства.

По отношение на представената по делото товарителница към процесната фактура не е налице нередовност при попълването ѝ. От цитираните по-горе разпоредби на Конвенцията се установява, че за редовността на международната товарителница е достатъчно посочването на името и адреса на получателя, мястото и датата на приемането на стоката за превоз и мястото за доставянето ѝ.

В процесната CMR са попълнени клетки 22 - изпращач, 23 - превозвач и 24 - получател, като в тях са поставени печати и подписи на изпращача - ревизираното лице, на превозвача и получател - получателя по фактурата, отразен е номерът на фактурата, място и дата на получаване, както и рег. номер на превозното средство - [рег.номер на МПС] , за което се установи, че е собственост на превозвача „КРАСИЕМ ТРАНС“ ЕООД. За извършения транспорт е издадена фактура от превозвача, която е осчетоводена и заплатена от ревизираното дружество. За процесната ВОД са налице и доказателства за заплащането ѝ в полза на получателя, с което са опровергани изводите на решаващият орган за липса на доказателства в тази насока.

Автентичността и истинността на коментирания писмени доказателства не са оспорени от ответника, нито са ангажирани доказателства за противното, поради което няма никаква пречка фактите и обстоятелствата, за които се отнасят, да се приемат за установени така, както са отразени в тези документи.

За установяване реалността на извършената ВОД е осъществена процедура по обмен на информация с италианската данъчна администрация. Тези данни следва да бъдат ценени наред с останалите доказателства по делото и във връзка с нормативно предвидените изисквания за доказване. Следва да се подчертае, че принципът на правната сигурност изисква данъчнозадължените лица да знаят своите данъчни задължения, преди да сключат дадена сделка. Съдът приема, че в случая жалбоподателят е изпълнил полагащите му се задължения в областта на доказването. Не се установи, че същият е знаел или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била замесена в извършена от приобретателя измама, и че не е взел всички зависещи от него разумни мерки за избягване на собственото си участие в тази измама. В тази връзка и с оглед съображенията изложени в решението на СЕС по дело C-409/04 Teleos, настоящият състав намира, че незаконосъобразно приходните органи допълнително са начислили ДДС на ревизираното дружество, ведно със съответните лихви.

С оглед гореизложеното, съдът намира за установено, че „Мариу“ ЕООД е осъществил декларираната през м. 08.2017 г. вътреобщностна доставка на стоки по смисъла на чл. 7, ал.1 от ЗДДС. Жалбата се явява основателна, а

обжалваният ревизионен акт - незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят съдебно-деловодни разноски в общ размер на 2250 лв., от които държавна такса - 50 лв., 500 лева – депозит за вещо лице и възнаграждение за процесуален представител - 1700 лв.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 44-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ревизионен акт № 22220320003072-091-001/28.06.2021 г., издаден от Г. М. В. - Н. - орган, възложил ревизията и Ц. К. Х., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1482/24.09.2021 г. на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при ЦУ на НАП, с който на „МАРИУ“ ЕООД са установени задължения за ДДС в размер на 16 683,245 лв. и лихви за просрочие 6 270,62 лева за данъчен период от 01.08.2017 г. до 31.08.2017 г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „МАРИУ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ап. 1а, представлявано от А. С. А., сумата от 2250.00 /две хиляди двеста и петдесет/ лева – разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: